

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izven ponedeljke in dneve po praznikih, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijake velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje od četiristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat, in 4 kr., če se tri ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 3 „gledališka stolba“. — O pravištvu, na katero naj se blagovolijo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodnej tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Pomen slavlja cesarjevega dneva.

Z Gorénjskega 8. maja. [Izv. dop.]

Po vseh krajih male Slovenije se je slavilo in velikansko praznovalo petindvajsetletnica cesarjeve poroke. Slovenski časopisi so prenapolnjeni dopisov in poročil o slovesnostih, ki so se obhajale po vseh krajih slovenske domovine. Moj namen ni, opisavati kako tako slavnost, akopram se je podobna svečanost tudi v naši dolini vršila, jaz hočem le ob kratkem važnost in pomen teh slavnosti v našem boju za narodne pravice naglasiti. Protivniki slovenske ideje nam v svojih organih, javnih shodih in postavodajalnih zborih očitajo nelojalnost in pomanjkanje pravega „avstrijskega“ rodoljubja, ter skušajo preveriti nekatere višje kroge, da so naša narodna prizadevanja škodljiva državi in nevarna javnemu redu. Take laži o nas razširjene po naših ptotivnikih, če tudi ne dokazane, so že mnogo škodovala naši narodni stvari, ker so jih le preradi verjeli v nekaterih krogih. S to slavnostjo smo pa Slovenci zopet jasno pokazali kakor že prej mnogokrat, da nam gorko bije srce za avstrijsko domovino in njenega mogočnega in milostljivega vladarja. Slovenske občine, čitalnice in druga slovenska društva so s svojim slavnim obhajanjem 24. apr. pokazale, da njih delovanje ni državi nevarno, temveč koristno, ker mnogo stori za povzdigo avstrijskega domoljubja in ljubezni do Nj. Veličanstev. Slovenske občine z narodnimi župani na čelu so mnogo več nego druge storile za povzdigo svečanosti tega dneva, ter žrtvovali mnogo novcev in nabrале mnogoštevilno darov v to svrhu. Jasno se je ta dan pokazalo, da oni, ki agitirajo in rujejo proti narodnim občinskim zastopstvom, ne delajo v prid Avstrije,

ter jih bode zgodovina, ostra soditeljica dejanj vsega človeštva, ostro obsodila, in njih postopanja ne odobruje naš presvitli vladar, kateri je že pri raznih prilikah javno pokazal, da goji enako ljubezen do vseh narodov živečih pod njegovim žezlom. Mnogoštevilni kresovi in pokańje možnarjev na obalah Adrije in mejah Italije so jasno svedočili in naznačali čez mejo „zveličalne“ Italije, da tam stane avstrijskemu prestolu verni slovenski narod, ne pa v Italijo škileči italijanissimi; a so Avstriji tudi oznanjevali, da jedina trdna ograja proti italijanskemu poželenju po avstrijskih provincijah so Slovenci, na katere se more vlada vsak čas opreti, če jim prej pomaga, da se okrepe za trdovratne boje. Slovenci so že večkrat izjavili, da le v Avstriji upajo doseči sreče, da ne hrepené priti pod nobeno drugo vlado, le v Avstriji jim je mogoče živeti, pod italijansko vlado bi jim grozil pogin. To prepričanje Slovencev so pa velikanske in mnogoštevilne svečanosti 24. aprila zopet potrdile.

Slovenski narodni praznik pri Trstu.

Iz Trsta 11. maja. [Izv. dop.]

Sé slavljenjem srebrne poroke presvitile carske dvojice smo hoteli tržaški in okolični Slovenci združiti narodno zabavo. — V to je pa trebalo neobhodno jasnega neba na katero nedeljo; ker je pa dozda od 24. aprila vsako nedeljo deževalo v največje veselje tukajšnjih lahonov, odločevala se je veselica od jedne nedelje na drugo. Včeraj pak je slavnostni odbor sklenil, da se bode danes slovesnost vršila, ako bode vreme količkaj kazalo.

Akopram tedaj je danes v jutro bilo nebo

pokrito z gostimi oblaki, lotili so se vendar dela. — Določeno je bilo, da se bode narodna veselica vršila na travniku pod sv. Ivana cerkvo. Tu sem se je postavila tedaj tudi šestoglatna tribuna z velicim prostorom v sredi. Tribuna sama je bila vsa prepeta z belomodro-rdečim platnom. Na sprednji strani tribune prostor za cesarjevega namestnika in druge honoracije, ob straneh na levi prostor za vojaško godbo, na drugi pak za mestno godbo in za združeni zbor pevcev slovenskih iz tržaške okolice. Prestol za cesarjevega namestnika in soprogo mu, nekoliko uzvišan, je bil prav okusno opravljen, — nekakov baldahin, pod katerim sta viseli podobi Njiju Veličanstev, nad njima državni grb, krona z veliko krono avstrijskega cesarja. Za sedežem cesarjevega namestnika vzdigoval se je 8 metrov visok krasen transparent, ki zasluži kot rokotvor domačega umetnika, samouka iz okolice, g. Trobca, da ga malo natančneje opišemo: na vrhu transparenta — ves platen — dvigal se je državni orel, na straneh mu zastava avstrijska in bavorska; pod njim v eni vrsti z velikimi črkami zapisano: „Društvo Edinost“, v sredi mej obema besedama pa carja našega gaslo: „Viribus unitis!“ Na desni strani transparenta Avstrija v gigantične velikosti, nad njo grb tržaške okolice: okoličan v narodnej opravi, držeč v levi roki slovensko trobojnico, poleg njega okoličanka, isto tako opravljen, oba stoječa pod slovensko lipo; poleg njiju v zraku viseč „fovček“, znak marljivosti okoličanov. Na drugi strani transparenta je grb mesta tržaškega, nad njim — grb kranjske dežele. Poleg podobe Avstrije velik grb ogerski, zraven podobe tržaškega mesta grb cesarske rodbine, v sredi mej njima pa slovenski grb z napisom: „Vse za narod

Listek.

Spomini iz otročjih let.

(Spisal Nis Vodorán.)

(Dalje.)

III.

Kjer so doline, krog njih holmci in griči, tam ni brez reke, ali vsaj brez potoka ne. V ónem delu lepe naše domovine, kjer sem preživel leta prve mladosti, vije se prijazna reka, in vá-njo se vlija mnogo večjih ali manjih potokov. Daleč nésmo imeli niti do potokov niti do reke, zato smo bili često tam, zlasti pri potocih, prvič za to, ker smo bili bliže, kakor reka, drugič, ker smo se — vsaj iz začetka — reke vendar le nekoliko bali. Po zimi smo poskušali, če led „drži“ in iskali pripravnega mesta, kjer se je dala narediti poštena drsalica. Cela vrsta nas je bila hkratu na uglajenej progi; drug za drugim —

bolj pogumni in izurjeni naprej — zaletavali smo se na njo. Vselej se nij srečno izšlo; če je jeden padel, padli smo vsi drugi za njim. Marsikdo je vstal z bunko na glavi ali z bolečino na drugem telesnem delu, a zajokal nij nobeden, — kdor se je na ledu pobil, prenašal je svojo bolečino res junaški, ter se dalje drsal, kakor bi nič ne bilo.

Uže o prvej pomladi, bili smo zopet ob potoku, gledali smo, so li vrbe uže sočne. Ko se je dala koža lepo ločiti od lesa, rezali smo lepe gladke jednoletne mladike, in delali piščali, kakor bi nas bil kdo najel. Vsak se je preskrbel s piščalkami, in piskali smo potem od zore do mraka.

Najprijetnejše je pa bilo pri potoku po leti, — vsaj meni se je tako zdelo. Kako nam je ugajalo bresti po čistej hladnej vodi! Po cele ure zrlimo v bežečo vodo, metali v njo šibice, vejice in druge stvari, ter gledali, kako jih odnaša. — Otvzdigovali smo

kamenje in lovili rake. Pogumnejši izmed nas sezali so z rokami tudi v luknje ob bregu, ter prinašali rakov na dan. Jaz se s tem lovom nésem mogel prav sprijazniti, bal sem se rakovih ščipalnic, posebno ker sem videl, da je včasih kateri zraven raka prinesel tudi krvav prst iz luknje. Večje veselje sem pa imel z vodnimi kolesci, katera smo delali ali narejena soboj prinašali, ter jih v potok postavljali, tako da so se lepo vrtela.

No, kadar smo prišli k potoku, nésmo se tako hitro ločili od njega. Kadar pa smo se vračali, bile so naše hlačice umazane in mokre, in prišedši domov, imeli smo vsak sé svojo materjo težaven račun, kateri se navadno nij izvršil nam po volji. Pa kaj je bilo to nam junakom, kmalu je bilo vse pozabljeno. Naše geslo je bilo: „živela svoboda!“ in kaj de, če se tudi nekaj trpi za svobodo.

Čim večji in drznejši smo bili, tem manje nas je bilo videti ob potoku, tem bolj smo

omiko in svobodo!" Vsa tribuna je bila ozaljšana s sto in sto zastavami in zastavicami avstrijskimi, cesarske rodbine, bavorskimi itd., največ pa slovenskimi. Vrhne robove notranje stene tribune so dičili vsi mogoči grbi, izmed katerih naj omenimo osobito ilirski grb in slovanske grbe z napisi: Preširen, Jenko, Levstik, Razlag, Stanič, Vodnik itd. itd. Med temi grbi še drugi z različnimi pomenljivimi napisi, n. pr.: „Još Slovenija nij propala“, „Bti slovanske krvi, bodi Slovincu ponos!“ itd.

Dolina pod sv. Ivanom je za tako slavnost kakor nalašč ustvarjena. Obdana je s treh strani z romantičnimi griči, kjer imajo tržaški bogataši svoje vile, na levi strani mestni log ali „boschetto“, a proti Trstu odpira se razgled na adrijsko morje. Hiše pri sv. Ivanu povite so bile skoraj vse v zastavah. Ljudstva radovednega je uže dopoldne vse mrgolelo okolo slavnostnega prostora, opazujoč velikanske priprave, ki so se delale, gledajoč na oblačno nebo, je-li se nad morjem uže kaj zjasnuje. „Dež bo,“ — „ne bo ga,“ trdilo se je med odborom za prirejenje svečanosti, v katerem sta požrtvovalno trudila se osobito gg. Dolinar in Dolenc. Do opoldne nij bilo tedaj kljub vsem pripravam določeno, še natanko, je-li bode svečanost, ali je ne bo. Naposled se je uže moralo na jedno ali drugo stran razsoditi, in nadejajoč se, da bode nebo vsaj toliko časa imelo usmiljenje, kolikor časa bode slavnost trajala, določil je odbor, da popoldne ob 3. uri prične se svečanost.

V Trstu se je bil ta glas po mestu kmalu razširil, in ljudstvo se je napravilo na pot k sv. Ivanu takoj opoldne uže, nekateri peš, drugi peljaje se, in fjakarji, tramvay ter „impresa triestina“ so samo obžalovali, ker nijso imeli več kónj in več vóz. Ob dveh čez poludne je uže bilo na tisoče naroda zbranega okolo tribune pri sv. Ivanu. Godba vojaška je svirala, med tem pak so dohajale razne deputacije okoliških Slovencev z zastavami in opravljeni narodno, krasne okoličanke, isto tako v narodnej noši, pevci iz vse okolice. Deputacij iz drugih krajev radi slabega vremena nij bilo, isto takó se ljubljanski „Sokol“ radi istega uzroka nij udeležil slavnosti, a zastopal ga je g. F. Hlavka.

Ob 1/4 4 je deset strelav iz možnarjev naznanilo, da pride cesarjev namestnik baron Pino. Kakor orkan zagrmel je „živio“ iz grl na tisoče zbranega národa, godba vojaška je

zasvirala avstrijsko himno, katero je ves narod poslušal gologlav, in iz možnarjev se je 21krat ustrelilo v pozdrav Njiju Veličanstvoma cesarju in cesarici. Državni poslanec in zastopnik tržaškega mesta v mestnem zboru, g. Na brgoj je pozdravil s toplimi besedami zbrani narod, poudarjal udanost avstrijskih narodov do presvitle habsburške rodbine, katere udanost se je dné 24. m. m. tako sijajno pokazala, da mora nad njo strmeti vsa Evropa, in mora ta ljubezen do visocega vladarja uplivati tudi črez meje naše države. Na konci svojega govora nazdravil je cesarju in cesarici s trikratnim „živio“ klicem, kateri je gromovito odmeval iz tisoč in tisoč grl. Drugi govornik, g. Dolenc, neutrudljiv rodoljub, je povedal narodu, da ima posebno Trst sveto dolžnost, da je hvaležen cesarju, kajti le pod vlado habsburške rodovine je postal z okolico tako veljaven kot je danes. Protestiral je zoper nevhvaležnost ljudij neke stranke, in poudarjal nevenljivo udanost in zvestobo Slovencev do cesarske rodbine. Po tem govoru so zopet navdušeni „živio“-klici po dolini zagrmeli.

Za tem je nastopil združeni pevski zbor okoliških pevcev in tudi on zapel cesarsko himno pod vodstvom g. pevovodje Kosovelja.

Ali na nebu so se zbrali gosti oblaki, početkom je jelo samo malo rosi, a potem se Jupiter pluvius ujezi, in nad zbrano množico izlije ves silen svoj srd. V takej plohi je pa vendar še vse vstrajalo, deputacije so se predstavljale g. ces. namestniku, in jedna okoličanka mu je podala šopek iz cvetic. Zopet so zagrmeli možnarji, godba zaigra „Radeckega marš“, prišel je bil k slavnosti namreč fml. Šmigoc; pevci so zopet nastopili, ter zapeli Hajdrihovo navdušujoče „Adrijsko morje“. Vihar je naraščal, naenkrat se čuje precej močan pok, in potem fifotanje po zraku, — kaj je to? vse se je uzrlo na transparent: tam gori smo videli, da je vihar odtrgal zgorenji del proč, na katerem je stalo carja našega gaslo: „Viribus unitis“, — to je zdaj nemirno po zraku fifotalo. —

Ker dež le nij hotel pojenjati, otšli so kmalu potem ces. namestnik, njega soproga in fml. Šmigoc. Zbrano ljudstvo pa nadejajoč se boljšega, poskrilo se je po bližnjih hišah, ali pa razpelo dežnike in čakalo. Istinito se nebo kmalu nekoliko razvedri, — deževati je vsaj nehalo, — in pričel se je drugi del zabave: tekovanje na angleški gugalnici. To

je nekakov prizma na tri ogle, med dvema koloma. Poleg te gugalnice je stal mlaj, na katerem so bili obešeni razni dobitki, katere dobi oni, ki bode po tej gugalnici prišel do mlaja. In jeli so se boriti za te dobitke, in mnogo smehu je to prouzročilo!

Med tem so posamni pevski zbori še peli nekatere slovenske pesni, in ker se je kazalo, da ne bo več dežilo, šle so razne deputacije z mestno godbo na čelu na plešišče pod vedrim. Tu smo mogli še le uprav občudovati narodno nošnjo okoliških Slovencev in isterskih.

S početka so smele plesati samo deputacije, a potem se je smelo udeležiti vse občinstvo, in nastala je občna narodna zabava. Pozneje je bil skupni obed deputacij in pevskega zbora, ter se je zabava pod vedrim nadaljevala.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 12. maja.

Državni zbor pred koncem svojega življenja sklepa še postavo o živinski kugi. Zoper to, da bi se ob kugi zapirale meje sta bila le dva dunajska poslanca, češ, da se potlej mesó draži, vsi drugi so glasovali za prehod v specijalno debato, in bode postava gotovo sprejeta.

Češki narodni zastopniki imajo 18. t. m. v Pragi shod, v katerem se bodo pomenili o zdanjem političnem položju in o bodočih volitvah za državni zbor.

V **ogerskem** zboru je minister Tisza prosil, naj se zbornica odredi binkoštnih praznikov in naj dela dalje, da se more 8. ali 10. junija skleniti. Kot predloge je imenoval szegedinsko uravnavo in reguliranje Tise ter družih rek, dalje predlog o kreditnem zavodu za male posestnike in vojaško ukvartirovanje.

Vnanje države.

Aleko paša, guverner **Vzhodne Rumelije** je odložil svoj naslov „paša“ in se bode imenoval le knez Bogorides. On pride 16. t. m. v Filipopolj, kjer bode od ruskega poveljnika generala Stolipina prevzel vlado.

Iz **Carigrada** poročajo novine, da hoče iti vojni minister ghazi Osman paša v Livadijo k ruskemu carju z večjim spremstvom, in da se temu potovanju izredna važnost pripisuje.

Egiptovsko vprašanje je bilo, poročá „Agence Havas“, s tem rešeno, da so se khedive, Anglija in Francoska pogodili. To se menda pravi: egiptovski podkralj je zmagal, Anglija se je udala.

Zarad vojske, ki se zdaj vojuje med državami **Peru**, **Bolivia** in **Chile**, poslala je Nemčija v tamošnje morje ladijo „Hansa“ in še jelno kanonsko barko za brambo nemških podložnikov. Ravno tako je Italija poslala vojno ladijo.

Če angleški „Standard“ prav ve, je mir v **Afganistanu** uže toliko kot sklenen. Angleži opusté svoj težavni „pot“ v Kabul, ali dobodo v oblast Kurumsko dolino in dve soteski ter smejo v Kabul imeti svojega agenta, Jalove so te pridobitve iz vojske, ki uže pol leta traje. Pa ni te pridobitve — nijso še gotove.

Dopisi.

Z Dunaja 5. maja. [Izviren dopis.]

(Svečanostni komers društva hrvatskih tehnikov). „Društvo hrvatskih tehnikov“ priredilo je i u ime „Velebita“ 26. aprila t. l. svečani komers, na čast p. n. gosti, što su iz svih krajeva Hrvatske nadošli na svečanost srebrnog pira Njihovih Veličanstva kralja i kraljice.

I bogme, bil je izboren ta svečani komers! Ne le, da so najvišji, najcenjenši hrvatski domoljubi, nahajajoči se baš u Beču u

iskali zabave pri reki, se ve da, kjer je bila pristopna. Tu smo radi poskušali, kdo bo kamen črez reko zagnal. Lučanje kamena je posebna umetnost in v tej umetnosti urili smo se včasih več ur. Med drugim umeli smo kamen tako zalučiti, da je glasno zapel. Majhene, gladke in ploščnate kamene znali smo tako metati, da so od vodne površine odskakovali.

Da se o poletnem času nésmo pozabili kopati, kadar smo pri vodi bili, to se razume. Prva skrb vsacega novinca v kopanju je bila, da se je plavati naučil, kajti sramotno je bilo, le plitko vodo bresti. Učitelj plavanja je bil vsak, kdor se je uže znal na vodi obdržati, da pa nauk nij bil tak, kakor v plavalnici, tega — mislim — mi nij treba omenjati. Učil se je vsak sam, ali s pomočjo družih. Kdor je mogel dobiti dva mehurja, zvezal ja je skup, vlegel se med nja in voda ga je držala, kdor je imel putrih, navezal si ga je na hrbet, in brodil je brez skrbi po vodi. Kdor pa nij

zmogel tacih pomočkov, ta se je vlegel dvema tovarišema na roke, katere sta ga držala, dopovedovaje mu, kako naj maha z rokami in brca z nogami. Tudi mene so tako učili, a brez vspeha; kadar so me hoteli spustiti, padel sem na dno. Nekoč sem bredel počasi in oprezno vedno dalje, kar me kljubu mojej previdnosti voda spodnese, — ustrašim se in začnem mahati z rokami in nogami, in glej, obdržal sem se na površji. Zdaj se mi strah spremeni v veselje, kajti plaval sem; malo da nésem od veselja storil tako, kakor Arhimedes, ki je skočil iz kopelji in trčal po ulicah, vpijoč: „εὕρηκα, εὕρηκα,“ ko se je domislil, da vsaka stvar, ako se vtakne v vodo, toliko vode na stran potisne, kolikor prostora potrebuje.

Čudim se, da se nam predrznim plavcem nikdar kaka nesreča nij pripetila, med tem, ko je voda več odrasčenih požrla.

(Konec prih.)

Govorili so dalje, državni poslanec Montić, g. Boguvić, grof Ant. Vojtkoj. Izmej mnogo navzočnega, hrvatskega, duhovništva govoril je

Zopet ležem spat, ugasnem luč, in skoraj
da sem uže zadremal, a naenkrat je tako
silno treščilo in zabobnelo, da me je kar s
postelje vrglo, in celo moj tovariš, katerega
bil jaz ne mogel nikakor zbuditi, prebudil se
je z besedami: "Vrag, to je pa uže preveč!"

Ali naj vam pokažem še drugo podobo preje imenovanega Alija age Sofije? Ta je kupreski mudir ali sodnik. Ali se zove za svoje mladosti, daje mu dostojanstvo mudirja stopinjo age, in ker rojen v Sofiji, imenuje se Sofija, celo njegovo ime se tedaj glasi: Ali aga Sofija. Kakšne študije ima? On ne zna ni čitati ni pisati, tudi turški ne! A je bil godec in igral klarinet v turškeji bandi, je avanziral s časom brez skušnjje do častnika, in postal naposled kapitan zaptijem. Radi nadehu nij mogel nadalje služiti, a od česa se potem živiti? Otomanska vlada ne plačuje pokojnine, ali zna si drugače pomagati: zakaj ne bi se tak človek imenoval sodnikom (mudirjem)? Sodnik je, a je štatist; mesečno dobiva plače od avstrijske vlade 34 gold.; njegov sin — efendi — je писаč in dobiva 11 gl. na mesec! On se imenuje efendi za to, ker ume pisati. Oni aga je tolst počasen mož, ter je kuhan in pečen pri poveljniku kupreske posadke, ki se pri razsodih ne briga mnogo za mudirjevo razsodbo, glasečo se Turkom

zmirom ugodno, nego ga pri taci prilikah zavrne z besedo: „tega ti ne umeš!“ Vê pa veliko o domačih osobah, ki mu je vsaka znana, in o razmerah. Zvečer kaj rad pripoveduje o Turcih, pojasnjuje in razlaga koran, propovedava pravljice in zapoje sem in tja kako pravo turško pesen, — ki se pa nam nič ne dopadajo.

Pošta dohaja iz Livna v naš kraj vsak dan in vozi do sem jeden dan.

Nam so naložili težko delo; do konca junija se mora namreč popisane in štenje prebivalcev dovršiti. Pričelo se bode najprej z numeriranjem hiš, da bode potem šlo delo hitreje izpod rok.

Domače stvari.

— (Redni občni zbor obrtniško-pomočnega društva,) vpisanega tovarištva z omejeno zavezo, bode v nedeljo 18. maja 1879 dopoldne ob 11. uri v veliki mestni dvorani. Dnevni red: 1. Letno sporočilo in računski sklep za l. 1878. 2. Poročilo ravnatelja. 3. Poročilo v zadnjem občnem zboru izvoljenega odbora za pregled računov. 4. Volitev 4 udov v ravnateljstvo za tri leta. 5. Volitev odbora za pregledovanje računov leta 1879. 6. Posamezni nasveti udov. Ravnateljstvo obrtniško-pomočnega društva, vpisanega tovarištva z omejeno zavezo v Ljubljani: J. N. Horak, vodja.

— (Slovensko literarno društvo na Dunaji) bode imelo v četrtek 15. maja svoj redni občni zbor. Dnevni red: 1. Upliv toplote na rastlinstvo; spisal profesor Josip Hubad. 2. Slovenske narodne pesni, zbral jih in kritično pojasnil Matevž Suhač.

— (Iz Zagreba) se poroča, da je bil bivši vodja hranilnice v Kraljevici, Polić, obsojen na tri leta ječe.

— (Vražja.) Goriška „Soča“ pripoveduje: Neki precej premožen kmet iz Cerknega, ki je bil poslal lani svojega duševno in telesno zelo slabotnega otroka v šolo v tukajšno vadinico, moral ga je mej letom bolnega zopet domov odpeljati. Začeli so otroka doma lečiti, kakor je mnogokrat na kmetih navada. Ker pa nij vse nič pomagalo, pade nekomu v glavo, da se je otrok v Gorici gotovo moral enkrat „prestrašiti“. Izpraševati začno malega revčka, ali se je kedaj zbal katerega onih ljudi, kjer je stanoval. — „Samo enkrat,“ pravi ta, „ko je bil tepen moj tovariš, bal sem se gospodinje.“ — Po nasvetu pošljejo starši nekega človeka nalašč v mesto, ki dobi po dolgem iskanju dotično stanovanje in prav lepo prosi nekoliko krvi enega iz družine. Čutil se je zelo razžaljenega in nikakor nij mogel razumeti, zakaj se mu vsi tako hudobno na vse grlo smejejo, ker je vendar njegova naloga tako resna in potrebna, da se mora dovršiti. — Ker mu nij bilo mogoče dopovedati, kako neumno je njegovo zahtevanje in se nij hotel nikakor spraviti iz hiše, se ga slednjič vendar usmili stara ženica, ter mu da nekoliko las in mu reče, da je to ravno tako dober lek; treba je le nekaj pasje dlake poiskati, katero si pa lahko sam dobi. — Mož se ne more dosti zahvaliti in predno vesel otide, se še enkrat jezno ozre na hudobne učence, ki so se mu na ves glas smijali. — Dasiravno se bode moral vsak tej nespametnosti smijati, je vendar zelo žalostno, da se proti koncu devetnajstega stoletja še vedno nahajajo mej ljudstvom take vraže, ki so večkrat tudi krive zelo žalostnih nasledkov.

Izdatelj in urednik Josip Jurčič.

Zanimivo

je v današnjem listu „Slov. Naroda“ objavljeno naznanilo sreče od S. Heckscherja sen. v Hamburgu. Ta hiša je radi svojega tajnega izplačevanja dobitnih dobitkov v okolici tako na dobrem glasu, da na današnji inšerat opozorujemo vsacega uže na tem mestu.

Gumari v Ljubljani.

7. maja: Andrej Babnik, delavec, 63 l., v dež. bolnici, vsled marazma.
8. maja: Neža Jenko, hči gostača, 12 l., v dež. bolnici, vsled vnetja možjanskih žil.
9. maja: Hermina pl. Schöpl, soproga štacijskega vodje, 26 l., na mestnem trgu št. 17, vsled jetike. — Filip Doicher, sin hišnega posestnika in ključavničarja, 4 l. 3 m., v Elizabetnej otroški bolnici, vsled difteritis.

Tuji.

12. maja:

Pri Slonu: Moravitz iz Dunaja. — Jerman iz Idrije. — Hartman iz Gradca. — Morpurgo iz Trsta. — Murko iz Celovca.
Pri Mariu: Welckind iz Dunaja. — Reiss iz Trsta. — Wenig iz Dunaja. — Prohaska, Scholz iz Gradca. — Volk iz Dunaja. — Sakler iz Trsta. — Denk iz Ljubljane.
Pri bavarskem dvoru: Keršul iz Reke. — Pirker iz Kočevja. — Schirmer iz Berlina.

Dunajska borza 12. maja.

(Izvirno telegrafično poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	66 gld.	45
Enotni drž. dolg v srebru	67	15
Zlata renta	79	05
1860 drž. posojilo	126	—
Akcije narodne banke	880	—
Kreditne akcije	259	50
London	117	35
Srebro	—	—
Napol.	9	36
C. kr. cekini	5	52
Državne marke	57	65

Zahvala.

Bolestnega srca vsled smrti mojega predragega soproga, gospoda

Jurija Kozine,

c. k. profesorja na višje realki,

izrekam najtoplejšo zahvalo za častilni preobilni sprevid ranjega, za mnoge krasne vence, zlasti visokočastitim gg. profesorjem c. k. gornje realke, velečastitim gg. pevcem narodne čitalnice in preljubim učencem realke. V Ljubljani, dné 11. maja 1879. (213)

Josipina Kozina, roj. Gosar.

Stelaže,

priloge za štacuno, se kupijo. Ponudbe naj se pošljejo do 20. t. m. opravištvu „Slovenskega Naroda“ pod št. 50. (215)

Za čiščenje in izboljšanje vina

najboljše, najhitreje in najcenejše sredstvo je prava francoska žolca.

To, kakor tudi prosti navod, kako se rabi, dobi se zmirom z osebnim ali poštnim naročilom pri A. Hartmannu v Ljubljani, v Luka Tavčarjevi hiši. (108—11)

Najsijajnejši vspeh zagotavljam. Troški za čiščenje znašajo za vsak hektoliter 4 1/2 kr.

Kot učenec

se sprejme v štacuno v neki trg na deželi primerno došolan fant. Več se izve v administraciji „Slovenskega Naroda“. (212—2)

Premeščenje.

Mestni zdravnik, med. in chir. dr.

Franc Illner,

magister porodničarstva,

stanuje v Slonovih ulicah št. 52, v 2. nadstropju, (210—2)

poleg kavarne „pri slonu“, ter ordinira od 8. do 9. ure dopoldne, in od 2. do 3. ure popoldne; uboge brezplačno.

Loterijske srečke.

Na Dunaji 10. maja: 40. 73. 71. 76. 82.
V Gradci 10. maja: 56. 80. 60. 5. 52.

Hiša št. 60

v Ljubljani na spodnjih Poljanah,

prodaja se z ugodnimi pogoji prosto. Zidana je pritično, obsega 11 sob, — vsaka posamezen stan s kuhinjo in drvarnico, — prostorno dvorišče, klet, pod, hlev za 8 živinčet, tik hiše kozolec in 2 orala njive. Nadalje se s hišo vred ali posebej prodaja tudi 2 orala močvirja in 1 1/2 orala hriba. Hiša je v najboljšem stanu, vzlasti pripravna za mesarijo, trgovino ali krčmo. Natančni pogoji in cena izve se pismeno. Ponudbe naj se pošiljajo do 20. maja pod naslovom: J. K. 60, Grignano. (208—2)

Solide Firmen als Vertreter erwünscht.

Glavni do-
bitek ev.
400.000
mark.

Naznanilo
sreče.

Dobitke
garantira
država.

Vabilo na udeležitev

dobitnih šans

velike, od hamburske države garantovane denarne loterije, v kateri se mora nad

8 milijonov 200.000 mark
gotovo dobiti.

Dobitki te ugodne denarne loterije, katera ima po načrtu le 86.000 lozov, so sledeči: Največji dobitek je ev. 400.000 mark.

Premija 250.000 mark	71 po 3000 mark
1 dobitnik	217 " 2000 mark
po 150.000 mark	2 " 1500 mark
1 " 100.000 mark	2 " 1200 mark
1 " 60.000 mark	531 " 1000 mark
1 " 50.000 mark	673 " 500 mark
2 " 40.000 mark	950 " 300 mark
2 " 30.000 mark	65 " 200 mark
5 " 25.000 mark	100 " 150 mark
2 " 20.000 mark	24650 " 138 mark
12 " 15.000 mark	1400 " 124 mark
1 " 12.000 mark	70 " 100 mark
24 " 10.000 mark	7300 " 94 in 67 mark
5 " 8.000 mark	7850 " 40 in 20 mark
2 " 6.000 mark	
54 " 5.000 mark	
6 " 4.000 mark	

kateri se bodo v malo mesecih v 7 oddelkih gotovo odločili.

Prvo uzdiganje dobitkov je uradno nastavljeno, ter stane

cel originalni loz le 3 gld. 40 kr.,

pol original. loza le 1 gld. 70 kr.,

četrt original. loza le 85 kr.,

ter te od države garantovane originalne loze (ne prepovedane promese) proti frankovani poslatvi svote tudi v najoddaljene kraje razpošiljam.

Vsak udeleženec dobi zraven originalnega loza tudi originalni črtež z državnim grbom zastoj, ter se mu takoj po uzdigovanju dobitkov nezahtevano pošlje uradni listek uzdignjenih števk.

Izplačevanje in razpošiljanje dobitkov izvršujem direktno jaz interesantom točno in z najbolj strogo tajnostjo.

Naročila izvršujejo se najlaglje po poštenu povzetju.

Naj se tedaj naročila zaupno pošljejo radi bližnjega zvebanja

do 15. maja t. 1.

na
Samuel Heckscher senr.,

Banquier und Wechsel-Comptoir
in Hamburg. (198—6)

Lastnina in tisk „Narodne tiskarne“.